

Arrest

nr. 54 205 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DASGUPTA loco advocaat P. EECLOO en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Bagdad. U zou een sjiiet zijn, van Arabische origine. U zou gehuwd zijn en zeven kinderen hebben. Uw echtgenote en kinderen zouden in Bagdad zijn achtergebleven. U zou in 1978 in dienst zijn getreden bij de Mukhabarat (inlichtingendienst). U zou zijn ingeschakeld binnen het directoraat M5, dat zich bezighield met het verzamelen van informatie over spionage-activiteiten binnen Irak, meer bepaald bij de Iraanse ambassade in Irak. Na de Iran-Irak oorlog zou u, als officier van de mukhabarat, de medaille "nawt as-suja" (medaille van moed) hebben ontvangen. In 1995 zou u afdelingsverantwoordelijke zijn geworden. In 1998 zou u naar de Irakese ambassade in Iran zijn uitgestuurd om, onder het mom van derde secretaris, aldaar actief te zijn voor de mukhabarat. U moest er Iraanse informanten rekruteren. In 2000 zou u zijn teruggestuurd naar Irak en werd hoofd van de afdeling 'netwerken'

(behorend tot M4), een afdeling die zich bezighoudt met de officieren van de mukhabarat die naar het buitenland worden gezonden. U zou hebben ingestaan voor de coördinatie van de officieren en hun respectievelijke directoraten en volgde al hun activiteiten op om die te evalueren. U zou deze functie hebben uitgeoefend tot aan de val van het regime van Saddam Husayn. U zou actief lid ('udw 'amil) zijn geweest van de Baath-partij.

Na de val zou u gecontacteerd zijn door de CIA en aangesteld zijn bij de nieuwe mukhabarat. U zou deze nieuwe dienst mee hebben opgericht en in augustus 2004 verantwoordelijke zijn geworden van de afdeling voor de activiteiten van de Iraanse inlichtingendienst in Irak. In februari 2005 zou u echter met dit werk gestopt zijn omwille van bedreigingen die u ontving. U zou via de voetbaltrainer van uw zonen hebben vernomen dat uw leven in gevaar was omdat men u in de Green Zone had gezien. Daarop zou u ontslag hebben genomen. Nadien zou u problemen hebben gekregen met sjiitische groeperingen omdat u voor het voormalige regime had gewerkt. In augustus 2006 kwam u toevallig een oud-collega tegen die u vertelde dat de Iraniërs op zoek waren naar u. In september 2007 zou uw broer zijn ontvoerd door de Badr brigade en urenlang ondervraagd over u. In oktober 2007 zou u een dreigbrief hebben ontvangen van het Mahdi Leger, hoewel u reeds meer dan een jaar binnen bleef. U zou Irak hebben verlaten op 1 november 2007. Op 19 november 2007 zou u in België zijn aangekomen de daaropvolgende dag heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstatustest, rantsoenkaart 2007, attest (dd.2004) van afstuderen in 1985, badge mukhabarat, dreigbrief, foto's van uw overhoop gehaalde woning, en kopies van een formulier dat u voor uw werk moest invullen ter bevestiging van uw adres, een kaart en een attest dat u verdreven bent uit uw wijk en een lijst namen van het internet van personen die in lid waren van de oude mukhabarat.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CG) te worden opgemerkt dat u er niet bent in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

U legt de oorzaak van uw vluchtaanleiding, namelijk uw problemen met sjiitische groeperingen, in uw werk voor de mukhabarat van het voormalige regime. Uit uw verklaringen blijkt dat u weliswaar kan overtuigen dat u voor de mukhabarat werkte, echter over uw precieze profiel rijzen ernstige twijfels. Zo heeft u in de loop van uw asielprocedure incoherente verklaringen afgelegd over uw precieze werkzaamheden en betrokkenheid bij de mukhabarat waardoor u het Commissariaat-generaal niet in de mogelijkheid stelt zich een correct en volledig beeld van uw profiel te vormen.

Zo heeft u incoherente verklaringen afgelegd over uw precieze takenpakket vanaf 2000, meer bepaald in M4 waar u zich bezighield met de coördinatie van de veiligheidsofficieren in de Irakese ambassade in Iran. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw twee belangrijkste taken waren om evaluaties te maken van elke officier van de mukhabarat die in de ambassade werkte en om het werk van deze officieren en hun desbetreffende directoraten van de mukhabarat te coördineren. U was verantwoordelijk voor het opvolgen van alle activiteiten van de mukhabarat in de ambassade, het werk plannen, opdrachten doorgeven en van alle benodigdheden bezorgen (geld, cadeaus, mensen om te rekruteren enz.). U beweert dat u een tussenpersoon was, die niet zelf kon beslissen (bijvoorbeeld of iemand toelating kreeg om een welbepaalde persoon te rekruteren). Vervolgens geeft u nogmaals aan dat u evaluaties maakt van de officieren in de ambassade. U vermeldde hierbij dat de inhoud van de rapporten van de officieren belangrijk was voor uw evaluatie en het eveneens belangrijk was dat u alles van deze officieren wist om hen te kunnen evalueren (CG I p.10-11). Tijdens het tweede gehoor geeft u grotendeels hetzelfde takenpakket maar is het opmerkelijk dat u uw verantwoordelijkheden toch duidelijk afzwakt. U verklaart dat alles bij u passeerde en u alles moest doorsturen naar waar het moest worden doorgestuurd. U zou administratief werk hebben en omschrijft uw job als het tellen van de brieven en rapporten die per persoon werden geschreven. U moest ook vragen en antwoorden naar de juiste personen/diensten doorsturen en geld of cadeaus en dergelijke voorzien (CG II p.6). Het evalueren zou alleen gebeuren op basis van het tellen van opgestelde rapporten per persoon, ondanks uw bewering tijdens het eerste gehoor dat de inhoud van de rapporten belangrijk was. Vervolgens haalt u aan dat u alleen die officieren evalueerde die met politieke zaken bezig waren (CG II p.6-7). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u alle officieren evalueerde, kan u geen afdoende verklaring geven en blijft u bij uw latere verklaringen zonder een uitleg te geven voor deze discrepantie (CG II p.7).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u tijdens het eerste gehoor expliciet aanhaalde dat de rapporten die een officier van "vijandelijke activiteiten" (Irakezen in het buitenland opvolgen) opmaakte

ook via u moesten passeren. U deed in principe zelf niets met de informatie in deze rapporten, behalve dat deze belangrijk waren voor uw evaluaties (CG I p.11). Tijdens het tweede gehoor haalde u daarentegen aan dat de rapporten van deze groep van "vijandelijke activiteiten", in gesloten envelop bij u kwamen en u niet wist wat er in zat (CG II p.7). Met betrekking tot het toezicht op Irakezen in Iran in de periode dat u zelf in Iran werkte, of nadien de verantwoordelijke was van M4 voor de officieren van de mukhabarat in de ambassade in Teheran, blijkt u trouwens opmerkelijk vaag in uw antwoorden wanneer hiernaar vragen worden gesteld en legt u andermaal weinig coherente verklaringen af. U gaf tijdens het eerste gehoor aan dat hiervoor aparte officieren waren aangesteld binnen de groep van officieren van de mukhabarat in de ambassade (CG I p.9). Dit is op zich al zeer bevreemdend daar u kort tevoren had aangegeven dat niemand een specialisatie had en iedereen in de groep voor alles verantwoordelijk was (CG I p.9). Nog los daarvan blijft u tijdens het tweede gehoor, meermaals gevraagd naar het toezicht op de Irakese oppositie, opmerkelijk vaag en komt u niet verder dan te stellen dat, in de periode dat u er werkte, niemand hier eigenlijk mee bezig was (CG II p.8). Uw bewering dat niemand ermee bezig was, is dan weer zeer bevreemdend aangezien u tijdens uw eerste gehoor, gevraagd of jullie ook de Irakezen in Iran in het oog hielden, zonder meer bevestigend antwoordde (CG I p.9).

Vervolgens heeft u in de loop van uw asielprocedure nog uiteenlopende verklaringen afgelegd over uw activiteiten toen u zelf op de Irakese ambassade in Iran werkte. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u er informatie moest verzamelen van Iraniërs, over Iran. Om dit te bereiken moest u proberen mensen te rekruteren om voor jullie te werken ofwel via de pers. U moest informatie verzamelen over militaire zaken, wetenschappen, gezondheid, sociaal-economisch, landbouw en nog vier andere onderwerpen die u zich niet kan herinneren. Over de militaire zaken vertelt u bijvoorbeeld dat het doel de plannen van de topmilitairen waren. U verklaart dat niemand een specialisatie had, iedereen was verantwoordelijk voor alles. U zelf had geen specialisatie (CG I p.8-9). Tijdens het tweede gehoor schied u ook hieromtrent een heel ander beeld. Zo verklaarde u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring dat u geen specialisatie had, dat u verantwoordelijk was voor 'het hoge politieke niveau van de regering' (valiyet-e faqih "voogdij van de jurist" en de majlis-e shura/parlement). U diende wat door deze instellingen werd gezegd, beslist of gedaan te analyseren en/of te rapporteren (CG II p. 7). Dergelijke discrepanties laten weinig ruimte om geloof te hechten aan uw verklaringen omtrent uw precieze betrokkenheid bij de mukhabarat. Bovendien beweerde u dat u alle informatie hierover kon vinden in de kranten en legt u er sterk de nadruk op dat u meestal gewoon kranten las. Alles zou daarin hebben gestaan (CG II p.7). Wanneer wordt gevraagd of iedereen zich beperkte tot het lezen van kranten, antwoordt u dat het meestal om kranten gaat en haalt u slechts in zeer vage termen aan dat sommige officieren hun bronnen hebben (CG II p.8). Het feit dat u tijdens het eerste gehoor duidelijk aangaf dat u met informanten werkte in Iran, en tijdens het tweede gehoor een beeld schept waarbij u slechts kranten las doet twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u weinig eenduidige antwoorden geeft op de vraag hoe jullie samenwerkten met informanten in Irak. Zo werd u tijdens het tweede gehoor gevraagd hoe jullie mensen laten meewerken en of dit onder dwang gebeurt. U verklaart dat jullie het vragen, maar niet onder druk zetten. Bij uw weten zou niemand ooit geweigerd hebben. U verklaart dat de Irakezen integendeel op eigen initiatief naar jullie kwamen om jullie informatie te geven. Jullie zouden een open dienst zijn (CG II p.3). Dergelijke verklaringen roepen toch wel enkele vraagtekens op, enerzijds binnen de toenmalige context in Irak waarbij het regime, met de veiligheidsdiensten als een van de voornaamste steunpilaren, een terreurbewind voerden om de macht van het regime absoluut veilig te stellen. De veiligheidsdiensten, waaronder de alom gevreesde mukhabarat, schrokken hierbij niet terug om Irakese burgers op een niet al te zachtvaardige manier te dwingen om met hen mee te werken. Anderzijds had u tijdens uw eerste gehoor gezegd dat jullie eerst informatie verzamelden over de informant. Jullie gebruikten die informatie dan om de informant voor jullie te laten werken (CG I p.7). Dit rijmt niet echt met uw verklaring dat niemand onder druk werd gezet en dat de mensen op eigen initiatief kwamen. Wanneer hierop tijdens het tweede gehoor verder wordt doorgevraagd, blijkt u een heel ander beeld te schetsen. Gevraagd wat er gebeurde wanneer iemand weigerde, antwoordt u dat u dat niet weet. Niemand zou volgens u weigeren omdat iedereen bang was van het veiligheidssysteem (CG p.4-5). Bovendien blijft u opmerkelijk vaag wanneer u gevraagd wordt of er ooit problemen zijn geweest met die informanten. Aanvankelijk stelt u simpelweg dat u er niet "toe gekomen bent", dat u de mensen die aan jullie rapporteerden niet 24 op 24 kan opvolgen. Vervolgens stelt u dat het om informatie gaat en dat er natuurlijk altijd verrassingen kunnen zijn. Wanneer u erop gewezen werd dat u vanaf 1995 de verantwoordelijke was, zegt u niets anders dan dat de meeste ontmoetingen van Irakezen met Iraniërs werden geregistreerd. Nogmaals gevraagd, komt u niet verder dan te stellen dat de Irakezen nooit 'met jullie hebben gespeeld' (CG II p.4). Wanneer hier later tijdens het gehoor terug wordt op

ingepikt, stelt u dat er, in de periode dat u er werkte, niemand van de Irakese informanten problemen hebben gekregen. Daarop vraagt u wat er bedoeld wordt met problemen. Wanneer u wordt uitgelegd dat het gaat om problemen omdat iemand weigerde mee te werken of iets verkeerd deed, stelt u, bevreemdend genoeg, dat u geen verantwoordelijke was. Verder zegt u alleen dat er bij u nooit problemen zijn geweest (CG II p.6). Het feit dat u, die zo lang op de M5 heeft gewerkt, waarvan een drietal jaren als verantwoordelijke van de officieren die de Iraanse diplomaten moesten volgen, is het weinig geloofwaardig dat u geen enkele weet heeft van problemen met informanten.

Het feit dat u dergelijke ontwijkende en weinig eenduidige of weinig overtuigende verklaringen aflegt over uw werk voor de mukhabarat, doet vermoedens rijzen dat u doelbewust probeert om een onduidelijk beeld te schetsen van uw persoonlijke activiteiten. Door uw onduidelijke en incoherente verklaringen maakt u het onmogelijk om een correct beeld te vormen van uw precieze betrokkenheid bij de mukhabarat, een instantie waarvan het geweten is dat zij zich op systematische wijze schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen.

Aangezien u uw vluchtaanleiding linkt aan uw werk voor de mukhabarat van het Baath-regime, dient er bijgevolg te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aldus kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Centraal-Irak. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Centraal-Irak een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vaststellingen volstaan echter niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen, gezien de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van 48/4 § 2 c Vreemdelingenwet enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist. U verklaarde officier te zijn van de mukhabarat ten tijde van het Baath-regime. U legde hier echter incoherente en vage verklaringen over af, waardoor uw profiel niet te bepalen is, hetgeen te wijten is aan uw persoonlijk gedrag. Hierdoor is het onmogelijk om het reële risico op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Uw geloofwaardigheid in zijn geheel is in het gedrang gekomen, waardoor u het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend. De door u zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid, meer bepaald met betrekking tot de omstandigheden die u ertoe zouden hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten, maakt het onmogelijk om een correct beeld te krijgen van uw situatie in Irak op het ogenblik dat u het land heeft verlaten, waardoor u de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend. U heeft immers niet voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde het Commissariaat-generaal toe te laten zich een beeld te vormen van uw maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming.

De documenten die u heeft voorgelegd zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. De identiteitsdocumenten en woonstattest en voedselrantsoenkaart, bevestigen alleen uw identiteit en herkomst, maar doen geen uitspraak over de door u aangehaalde vluchtmotieven. De documenten met betrekking tot uw werk voor de mukhabarat bevatten geen gegevens over uw precieze profiel binnen de mukhabarat en kunnen bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de onduidelijkheid van uw precieze profiel dus niet in positieve zin ombuigen. De dreigbrief en de lijst met namen die u via mail ontving, kunnen door om het even wie zijn opgesteld en hebben bijgevolg weinig objectieve bewijswaarde. De foto's van uw huis dat overhoop zou zijn gehaald, kunnen evenmin overtuigen. Er kan immers niet afgeleid worden dat het om uw huis gaat, of in welke omstandigheden deze woning op een dergelijke wijze is toegetakeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht. Hij stelt dat de bestreden motivering faalt daar zij berust op een verkeerde interpretatie van de gegevens in het dossier. Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal te kort door de bocht door op basis van het feit dat zijn rol binnen de Mukhabarat niet duidelijk zou zijn, te besluiten tot een niet-aannemelijke vrees voor vervolging. Verzoeker ziet niet in waaruit de onduidelijkheid bestaat. Uit de bestreden beslissing blijken

zijn gedetailleerd relaas en de diverse posten die hij bekleedde binnen de Mukhabarat. Hij heeft tijdens het interview zijn hele carrièreverloop uiteengezet en heeft getracht zo duidelijk mogelijk te zijn.

Verzoeker heeft nooit een geheim gemaakt van zijn betrokkenheid bij de Mukhabarat en de Baathpartij. Indien hij zaken te verbergen zou hebben zou hij niet de eerlijkheid hebben gehad om zijn tijd bij de Mukhabarat op dergelijke klare wijze te laten optekenen. Dit zou het correcte en coherente karakter van zijn verklaringen onomstotelijk bewijzen.

De commissaris-generaal gaat er volgens verzoeker aan voorbij dat de Mukhabarat “een boom met vele vertakkingen” was. Verzoeker is formeel dat hij nooit iets te maken had met schendingen van mensenrechten. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat hij één van de bijzonder kleine minderheid van oudgedienden in de Mukhabarat was die na de val van het regime werden gerehabiliteerd in de nieuw opgerichte Mukhabarat. Had hij een besmet blazoen gehad dan was dit niet het geval geweest.

Betreffende zijn taken bij de dienst M4 gaat de commissaris-generaal voorbij aan de nuanceringen die verzoeker heeft gemaakt. De Mukhabarat had veel directoraten. Een groot deel van verzoekers opdrachten bestond uit het louter ontvangen en doorspelen van de verkregen informatie en rapporten aan de daartoe bevoegde directoraten. Deze informatie en rapporten, waarmee verzoeker geen uitstaans had, werden onder gesloten omslag doorspeeld. Daarnaast is het wel zo dat verzoeker een zekere specialisatie had voor wat betreft de opvolging van het politieke reilen en zeilen in Iran. Hij had niets te maken met bijvoorbeeld het verzamelen van inlichtingen over militaire activiteiten of over Irakezen in Iran wat buiten zijn bevoegdheden viel. Wat betreft de discrepantie in zijn verklaringen nopens de controle op Irakezen in Iran wijst verzoeker erop dat dit niet tot de opdracht van M4 behoorde. De algemene vraagstelling gedurende het eerste interview heeft ertoe geleid dat verzoeker niet de kans kreeg een en ander duidelijk uiteen te zetten. Had men tijdens het eerste interview gerichte vragen gesteld dan had hij tevens gerichte antwoorden kunnen verstrekken. Verzoekers opdracht was tweërlei, zijnde enerzijds het opvolgen van de politieke zaken en anderzijds het doorspelen van de overige informatie aan de bevoegde directoraten. Bovendien is het zo dat daar waar iedereen uiteindelijk voor dezelfde directeur in de ambassade werkte, er onder deze koepel verschillende jobs met telkens specifieke taken waren.

Betreffende zijn activiteiten op de Iraakse ambassade in Iran gaat de commissaris-generaal voorbij aan het feit dat de Mukhabarat een “vlag met vele ladingen” was. De vermelde zaken (militaire, wetenschappen, gezondheid, sociaal, economisch, landbouw,...) werden wel degelijk opgevolgd doch verzoeker was enkel belast met de opvolging van het politieke leven ter plaatse.

Omtrent de tegenstrijdigheid aangaande het gebruik van informanten wijst verzoeker erop dat hij slechts gedurende een korte periode (minder dan twee jaar) actief was in de Iraakse ambassade in Iran. Hij had nooit de mogelijkheid om contacten te leggen met informanten zodat het geloofwaardig is dat hij stelt dat omzeggens alle informatie uit de kranten werd geput.

Daar waar hem wordt verweten dat hij weinig eenduidige verklaringen aflegde over de wijze waarop met informanten werd samengewerkt in Irak en de commissaris-generaal in een suggestief exposé verwijst naar de praktijken van de Mukhabarat, kan verzoeker alleen maar herhalen dat hij nooit betrokken was bij de mensenrechtenschendingen. Hij heeft duidelijk zijn jobinhoud gegeven en het onomstotelijke bewijs daarvan wordt geleverd doordat hij werd aangesteld in de nieuwe Mukhabarat. Mocht hij zich ook maar ergens aan schuldig hebben gemaakt dan zou hij na de val van het regime niet zijn aangesproken. Verzoeker benadrukt dat het niet klopt dat hij zijn vluchtaanleiding linkt aan zijn werk voor de Mukhabarat. Zijn vluchtaanleiding was dubbel. Enerzijds is er inderdaad de vrees gedood te worden door sjiiitische milities maar daarnaast vreest hij ook de soennitische haat jegens hem daar hij ervan wordt verdacht met de Amerikanen te heulen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bleek dat hij zijn land moest ontvluchten omwille van de problemen die hij ondervond wegens zijn vermeende sympathieën met de Amerikanen en zijn verleden. Verzoeker stelt dat hij zijn gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakte en dat deze niet wordt betwist. Het pijnpunt voor de commissaris-generaal is dat zijn rol in de Mukhabarat niet duidelijk is. Verzoeker verwijst naar zijn hoger gedane uiteenzetting dienaangaande. Hij stelt dat zijn activiteiten bij de Mukhabarat geen afbreuk doen aan het gefundeerd karakter van zijn vrees. De incoherente verklaringen nopens zijn persoonlijke activiteiten voor de Mukhabarat leiden er niet toe dat aan zijn objectief vaststaande vrees voor vervolging kan

worden getornd. De bestreden motivering schiet tekort nopens de koppeling van het ene aan het andere. De commissaris-generaal motiveert niet hoe het lidmaatschap van de Mukhabarat leidt tot het niet aannemelijk zijn van de gegronde vrees tot vervolging in hoofde van verzoeker.

Verzoeker haalt nog aan dat zijn vrees tevens is gestoeld op het feit dat hij werd gezien in de Groene Zone. De commissaris-generaal rept hierover in de bestreden beslissing met geen woord en stelt ten onrechte dat zijn vrees enkel is gebaseerd op zijn verleden bij de Mukhabarat.

Verzoeker betoogt dat gelet op het voorgaande ten onrechte de vluchtelingenstatus niet werd toegekend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoekers eerste en tweede middel worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker preciseert niet welke bepaling van artikel 49 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat de schending van dit artikel evenmin dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij *in casu* geschonden acht. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, zodat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker onderwerpt de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing inhoudelijk aan kritiek. Derhalve wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Waar verzoeker wordt geconfronteerd met een negatieve beslissing vanwege de commissaris-generaal waarin wordt getwijfeld aan zijn concrete handelingen, en bijgevolg aan zijn profiel en betrokkenheid bij de Mukhabarat tijdens het regime van Saddam Hoessein, stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift herhaaldelijk dat zijn voorgehouden profiel *“onomstotelijk”* wordt aangetoond doordat hij na de val van het regime zou zijn tewerkgesteld bij de nieuwe Mukhabarat.

Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker van deze werkzaamheden voor de nieuwe Mukhabarat, en dit in tegenstelling met deze voor de oude Mukhabarat, niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Nochtans verklaarde hij in contact te staan met verscheidene van zijn familieleden in Irak (administratief dossier, stuk 5, p.1-2; stuk 9, p.2). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk na de val van het regime tewerkgesteld zou zijn geweest bij de nieuwe Mukhabarat, hiervan de nodige bewijzen zou kunnen voorleggen. Gelet op het delicate karakter van de activiteiten van deze veiligheidsdienst en de algemene situatie van onveiligheid onmiddellijk na de val van het regime en tijdens het oprichten van de nieuwe Mukhabarat, zoals deze blijken uit verzoekers verklaringen (administratief dossier, stuk 9, p.13), dient immers te worden aangenomen dat deze dienst strenge veiligheidsmaatregelen zou treffen en het voor de leden van deze dienst van essentieel belang is zichzelf binnen dit kader kenbaar te kunnen maken.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk waarom hij geen persoonlijke documenten of documenten uitgaande van derden (Mukhabarat, collega's, personen die hem engageerden, ...) kan bijbrengen ter staving van zijn werkzaamheden of inzet voor de nieuw opgerichte Mukhabarat.

Aangezien verzoeker in het geheel geen bewijselementen voorlegt ter staving van zijn tewerkstelling voor de nieuwe Mukhabarat kan hieraan geen geloof worden gehecht.

Derhalve wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, en bijgevolg zijn voorgehouden profiel ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, op fundamentele wijze ondergraven doordat hij juist zijn tewerkstelling voor de nieuwe Mukhabarat aanhaalt om dit voorgehouden profiel aannemelijk te maken.

2.2.7. De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn concrete takenpakket vanaf 2000.

Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf hij immers eenduidig aan na zijn terugkeer naar Irak te zijn benoemd tot 'ra'is qism' en de verantwoordelijke te zijn geweest voor de Iraakse ambassade in Iran binnen de M4. Hij had twee belangrijke taken, met name het evalueren van elke officier die in de ambassade werkte en het coördineren van alle werk van alle directoraten in de Iraakse ambassade in Iran. Verzoeker stelde dat hij verantwoordelijk was voor het opvolgen van alle activiteiten, dat hij alles moest leveren en soms de werkplanning opstelde. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij daarbij concrete opdrachten gaf en bijvoorbeeld meer informatie opvroeg over bepaalde zaken. Verzoeker verklaarde de tussenpersoon te zijn geweest tussen de officieren op de ambassade en hun directoraten. Zijn werk bestond uit de evaluatie van het werk van alle officieren en hij stelde een evaluatiefunctie te hebben. Verzoeker verklaarde: *“Iemand van vijandschappelijke functie. Als hij info heeft over Irakezen in Iran, hij gaat info doorsturen aan zijn directoraat. Hij mag die info niet direct naar zijn directoraat sturen. Die moet via mij passeren. Ik doe er niets mee in principe. Behalve dat info voor mij belangrijk is om mijn evaluatie te doen (...) Het is belangrijk dat ik alles van de officieren weet om hen te kunnen evalueren”*. Verzoeker stelde tevens uitdrukkelijk dat zijn functie van 'ra'is qism' hoger was dan deze van een gewone officier (administratief dossier, stuk 9, p.10-11).

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker zijn verantwoordelijkheden gevoelig trachtte af te zwakken tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Hij vermeldde weliswaar dezelfde functie doch liet tijdens het tweede gehoor uitschijnen dat hij slechts een soort administratief werk zou hebben gedaan en omschreef zijn functie als het tellen van de brieven en rapporten die per persoon werden geschreven, het doorsturen van vragen en antwoorden naar de juiste personen en diensten en het leveren van bepaalde zaken. Hij herleidde hierbij zijn evaluatiefunctie tot het louter tellen van opgestelde rapporten per persoon. Tevens beweerde hij, in strijd met zijn eerdere verklaringen, enkel te hebben ingestaan voor de evaluatie van de officieren die met politieke zaken bezig waren. Voorts stelde verzoeker dat de rapporten van de afdeling 'vijandelijke activiteiten' in gesloten omslag bij hem kwamen en hij niet wist wat hierin zat (administratief dossier, stuk 5, p.6-7).

Verzoeker tracht in het verzoekschrift andermaal zijn initieel verklaarde verantwoordelijkheden af te zwakken door opnieuw te stellen dat een groot deel van zijn opdracht bestond in het louter ontvangen en doorsturen van de verkregen informatie en rapporten aan de bevoegde directoraten, alsmede dat deze informatie en rapporten, waarmee hij geen uitstaans had, onder gesloten omslag werden

doorgespeeld. Voorts beweert hij dat hij een zekere specialisatie had voor wat betreft de opvolging van het politieke reilen en zeilen in Iran en niets te maken had met het verzamelen van inlichtingen over militaire activiteiten of over Irakezen in Iran, hetgeen buiten zijn bevoegdheden viel. Deze verklaringen stroken in het geheel niet met de hoger aangehaalde verklaringen die hij aflegde tijdens het eerste gehoor.

De bestreden beslissing motiveert voorts met recht dat verzoeker vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd over het toezicht op Irakezen in Iran gedurende zijn verblijf op de ambassade in Iran. Tijdens het eerste gehoor verklaarde hij, gevraagd of zij ook Irakezen volgden die in Iran woonden: *“Ja. We hebben andere afdeling die daar ook actief zijn: mudiriya van vijandschappelijke activiteiten. Ten minste een of twee van hen komen bij mahatta werken”* (administratief dossier, stuk 9, p.9). Tijdens het tweede gehoor legde verzoeker, meermaals gevraagd naar het toezicht op Irakezen in Iran, vage en ontwijkende verklaringen af en beweerde hij uiteindelijk dat in de periode dat hij er werkte niemand er echt mee bezig was omdat de Iraanse veiligheidsdienst te sterk was (administratief dossier, stuk 5, p.8). Hoe het feit dat dit niet tot de opdracht behoorde van de M4 afbreuk zou kunnen doen aan voormelde discrepantie kan niet worden ingezien.

De commissaris-generaal motiveert tevens terecht dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn activiteiten gedurende zijn verblijf op de Iraakse ambassade in Iran.

Tijdens het eerste gehoor stelde verzoeker lid te zijn geweest van het inlichtingennet van officieren onder dekking van een diplomatische post en omschreef hij zijn taken aldaar als volgt: *“Inhoud van mijn werk was verzamelen info van Iraniërs, over Iran, proberen de mensen te rekruteren om voor ons te werken”*. Omtrent zijn concrete opdracht stelde hij: *“Mijn werk is poging info te verzamelen over tien belangrijke punten voor inlichtingendiensten: militair, wetenschappelijk, gezondheid, sociaal, economisch, landbouw en nog vier die ik me niet precies herinner”*. Hij gaf spontaan en bij wijze van voorbeeld aan welke militaire informatie zij verzamelden, met name informatie over legerdivisies, kazernes, wapens, militaire industrie, Iraanse strategische wapens in voorbereiding en de aankoop van wapens met inbegrip van de soort, prijs, herkomst en bewaarplaatsen van de wapens. Hij stelde duidelijk dat zij de plannen van topmilitairen wilden bereiken. Verzoeker preciseerde voorts: *“Om dat te bereiken moet je eerst mensen rekruteren om info te krijgen. bijv een officier of een professor in de unief. Of een andere soort”* en stelde dat zij op twee manieren informatie konden vergaren, namelijk via de pers en via menselijke contacten. Verzoeker ontkende uitdrukkelijk dat hij een bepaalde specialisatie zou hebben gehad en stelde in dit kader eenduidig: *“Dus daarom is iedereen verantwoordelijk voor alles. Iedereen kan alles doen”* (administratief dossier, stuk 9, p.8-9).

Tijdens zijn tweede gehoor schiep verzoeker over zijn taken op de Iraakse ambassade in Iran een geheel ander beeld. Aldaar dichtte hij zichzelf immers, in tegenstelling met zijn eerdere verklaring dat hij geen specialisatie had en informatie vergaarde over tien belangrijke punten, wel een specialisatie toe en stelde hij verantwoordelijke te zijn geweest voor het *“hoge politieke niveau van het regime in Iran”* en voor de informatie over wat werd beslist door de ‘faqih en majlis-e shura’. Tevens stelde hij, in tegenstelling met zijn eerder verklaringen dat hij deel uitmaakte van het inlichtingennet, informatie bekam van Iraniërs en mensen moest rekruteren om informatie te bekomen: *“Meestal informatie van de pers (...) Mijn werk, in algemeen, kranten lezen, verzamelen van info, alles staat daarin”* (administratief dossier, stuk 5, p.7-8).

Verzoekers bewering in het verzoekschrift *“dat daar waar iedereen uiteindelijk voor dezelfde directeur in de ambassade werkte, er onder deze koepel verschillende jobs met telkens specifieke taken waren”*, is manifest in strijd met zijn hoger aangehaalde verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS. De in het verzoekschrift opgenomen verklaringen dat verzoeker enkel belast was met de opvolging van het politieke leven ter plaatse, alsmede dat hij omzeggens alle informatie uit kranten putte omdat hij slechts twee jaar werkte in de Iraakse ambassade in Iran en daardoor nooit de mogelijkheid had om contacten te leggen met informanten, zijn eveneens frappant tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker andermaal zijn aanvankelijke verklaringen, zoals afgelegd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, in belangrijke mate tracht af te zwakken.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd betreffende de dwang die zij al dan niet zouden hebben uitgeoefend op hun informanten.

Tijdens het eerste gehoor liet hij immers duidelijk uitschijnen dat zij bepaalde informanten dwongen tot medewerking. Zo verklaarde hij: *“We proberen via hen valse info door te geven we proberen zwakke punten te lokaliseren. Wat hij graag doet, ziet, geld, seks, drank. Via die zwakke punten: verder*

uitwerken en die gebruiken en hen forceren om samen te werken met ons. Bijv seks: een vrouw die voor ons een relatie met hem laten opbouwen en filmen in een huis van mukhabarat en dat gebruiken". Tevens verklaarde hij: "Het is niet altijd bron of een vriendschappelijke relatie" (administratief dossier, stuk 9, p.7).

Tijdens het tweede gehoor beweerde verzoeker echter dat zij de mensen niet onder druk zetten om met hen samen te werken. Zij zouden nooit mensen hebben verplicht of bedreigd om mee te werken en over het algemeen gebeurde dit niet in de Mukhabarat. Tevens beweerde verzoeker dat alle Irakezen die een relatie onderhielden zich spontaan kwamen aanbieden en gaf hij aan: "De mukhabarat is open dienst die open is voor iedereen" (administratief dossier, stuk 5, p.3-4). Ook op dit vlak trachtte verzoeker aldus zijn aanvankelijk voorgehouden activiteiten op gevoelige wijze te minimaliseren. De commissaris-generaal motiveert ten aanzien van deze laatste verklaringen bovendien met reden dat zij vraagtekens oproepen binnen de toenmalige context in Irak waarbij het regime, met de veiligheidsdiensten als één van de voornaamste steunpilaren, een terreurbewind voerde om de macht van het regime absoluut veilig te stellen en waarbij de veiligheidsdiensten, waaronder de Mukhabarat, er niet voor terugschrokken om Iraakse burgers op niet al te zachte manier te dwingen tot medewerking. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker, wanneer tijdens het tweede gehoor bij het CGVS op dit onderwerp werd doorgevraagd, voortdurend vage en ontwijkende antwoorden gaf (administratief dossier, stuk 5, p.4-6), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Voor zover verzoeker de voorgaande vaststellingen tracht toe te schrijven aan de "algemene vraagstelling" tijdens het eerste gehoor bij het CGVS en aanvoert dat meer gerichte vragen hadden moeten worden gesteld, dient te worden opgemerkt dat de wijze waarop een verhoor wordt geleid, op zich geen verklaring voor de vaststellingen van de commissaris-generaal, noch voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Verweerder stipt in dit kader daarenboven terecht aan dat op een asielzoeker tijdens de asielprocedure een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. Redelijkerwijze mag van een asielzoeker worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit van bij het eerste interview. De voormelde vaststellingen kunnen hoe dan ook geenszins worden verklaard door de wijze waarop het eerste gehoor werd geleid. De door verzoeker afgelegde, hoger geciteerde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker eveneens de activiteiten van de Mukhabarat in zijn geheel tracht te minimaliseren. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat (i) de leden van deze dienst speciaal werden gescreend en ultraloyalistisch waren aan Saddam Hoessein en diens regime (ii) deze dienst één van de belangrijkste instrumenten was van Saddam Hoessein om de absolute controle over het regime in handen te houden (iii) deze dienst zich daarbij op systematische wijze en op grote schaal schuldig maakte aan grove mensenrechtenschendingen (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie). Verzoeker schilderde deze dienst echter af als zijnde weinig gewelddadig, en dit in tegenstelling met de rest van het regime. Deze verklaringen, die in strijd zijn met de beschikbare informatie, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers vermeend profiel.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker doelbewust weigert een klaar beeld te schetsen over zijn persoonlijke activiteiten en deze van zijn dienst ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Verzoekers tegenstrijdige, incoherente, vage en onduidelijke verklaringen leiden ertoe dat zijn profiel niet te bepalen is. Hij maakt het derhalve de Belgische asielinstanties onmogelijk een correct beeld te krijgen over zijn precieze betrokkenheid bij de Mukhabarat, een instantie waarvan het geweten is dat zij zich op systematische wijze heeft schuldig gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Het is niet aan de Raad om, na vaststelling van dergelijke verklaringen, de elementen die wel correct naar voor gebracht werden te distilleren uit het relaas. De voormelde twijfels omtrent verzoekers voorgehouden profiel zijn uitsluitend te wijten aan zijn persoonlijk gedrag. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te

brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekers gedrag is in tegenspraak met de medewerkingsplicht die rust op iemand die internationale bescherming behoeft. Door zijn houding tijdens de opeenvolgende gehoren is zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze gehypothekerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal erkent dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Verzoeker herhaalt dat hij daarnaast steeds heeft geantwoord op de vraagstelling nopens zijn activiteiten bij de Baathpartij en de Mukhabarat en dat hij hierover zou hebben gezwegen mocht hij iets te verbergen hebben. Verzoeker ziet niet in hoe de commissaris-generaal tot het oordeel komt dat het niet mogelijk zou zijn om zijn profiel te achterhalen en stelt zich de vraag of hij nog duidelijk kon zijn. Hij heeft zijn integrale carrièreverloop uit de doeken gedaan, met verwijzing naar de desbetreffende directoraten en de functies die hij heeft uitgeoefend. Van twijfel, onduidelijkheid of incoherenties is geen sprake. Over de dubbele beweegreden van zijn vlucht kan geen twijfel bestaan. Verzoeker meent dat hij in ondergeschikte orde minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Uit het sub 2.2. gestelde blijkt dat de twijfels omtrent verzoekers voorgehouden profiel, omwille van zijn tegenstrijdige, incoherente, vage en onduidelijke verklaringen, ertoe leiden dat zijn profiel niet te bepalen is. Het feit dat zijn profiel niet vast te stellen is, is derhalve uitsluitend te wijten aan zijn persoonlijk gedrag. De aldus door verzoeker zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid kan er niet toe leiden dat hij, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten, beschouwd wordt als burger. Verzoeker dient, vooraleer hem, naar analogie met voormeld Protocol, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als 'burger' kan worden beschouwd, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde de ter zake bevoegde instanties toe te laten zich een beeld te vormen van zijn maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Door het persoonlijk gedrag van verzoeker is het onmogelijk een correcte inschatting te maken van zijn positie in zijn land van herkomst en bijgevolg onmogelijk te beoordelen of hij (i) al dan niet een burger is (ii) gelet op zijn beweerde hoge functie binnen de Mukhabarat, al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet (iii) al dan niet beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden (iv) al dan niet een reëel risico loopt. De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoeker niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS